

சிலம்பில் ஐந்திணைக் கோட்பாட்டு வாழ்வியல்

சா. மீனாட்சி அ. *

அ தமிழ்த்துறை, இராணிமேரி கல்லூரி (தன்னாட்சி), சென்னை- 600005, தமிழ்நாடு, இந்தியா

A Five-Dimensional Theory of Life in Silambam

S. Meenakshi a, *

^a Department of Tamil, Queen Mary's College (Autonomous), Chennai-600005, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

smeenakshi1978@gmail.com

Received: 28-05-2022

Revised: 30-08-2022

Accepted: 28-09-2022

Published: 19-11-2022

ABSTRACT

The oldest book we have in Tamil is the Tholkappiyam grammar book. The oldest literature is Sangam literature. Silappathikaram, which appeared during the Sangam Maruviya period (3rd Century–Dark period), was the first epic to appear in Tamil. There is evidence that there were countless books in Tamil before Tholkappiyam. The fact that literature sprang up before the Tholkappiyam and that they divided the lives of the people on the basis of a discipline testifies to the fact that grammar is written only from literature. Tholkappiyar also advocates life in that way. The Sangam literature that emerged after Tholkappiyam is also based on Thinais songs. After that, Silambam, the first epic in Tamil, puts before our eyes the theory of Thinais and the life of the Tamils who lived in it. This is a study of Silambam's Thinais theory as it established to the world the life of the Tamils in the full-length epic Silambam Thinaivazhi, which is a full-fledged epic, established to the world that the Sangam literature tradition, referred to by many as spare songs, oral songs, and folk songs is a figment of the imagination.

Keywords: Tholkappiyam, Thinais, Five-Dimensional Theory, Tholkappiyar

முன்னுரை

உலகில் மொழி தோன்றாத காலத்திலேயே மொழிக்கு இலக்கணம் படைத்த சமுதாயம் தமிழ்ச் சமுதாயம். மொழிக்கு மட்டும் இலக்கணம் அன்று. வாழும் வாழ்க்கைக்கும் இலக்கணம் படைத்தவர்கள். உலகின் எந்த மொழியிலும் இல்லாத பலத் தனிச்சிறப்புகள் தமிழ்மொழிக்கு உண்டு. குறிப்பாக இலக்கியத்தைத் தாங்கள் வாழும் நிலத்தின் அடிப்படையில் அமைத்தது அவர்களின் ஆழ்ந்த அனுபவத்தின் வெளிப்பாடு.

திணைகளைப் பகுத்த தமிழர்கள் இயற்கையின் வழியிலேயே நிலங்களைப் பிரித்துள்ளனர் ஆறானது எங்கு உருவாகி, எங்கு உருண்டோடி, எங்கு உயிர்களை வாழவைத்து, இறுதியாக எங்கு தனது உருவை இழக்கின்றதோ அதனை அங்ஙனமே குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் எனத் திணைகளாக்கியுள்ளனர். தமிழின் மிகப்பழமையான இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம் நான்குதிணைகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. “தமிழகத்தில் நெய்தல், மருதம், குறிஞ்சி, முல்லை என்ற நானிலங்களும் தனித்தன்மை உடையனவாக வளர்ச்சி பெற்றிருந்த பாங்கினை சங்க இலக்கியம் கொண்டு அறிகிறோம்” அவ்வாறெனில் சங்க இலக்கியத்தில் பாலைத்திணையையும் உள்ளடக்கிய ஐந்திணைப் பாடல்களும் இருந்துள்ளனவே எனில் அதற்கான விடை சிலம்பில் காணக்கிடக்கிறது (Tamizhannal, 1978).

ஐந்திணையும் பகுப்பும்

தொல்காப்பியம் ஐந்திலக்கண நூல். அகத்திணையையும், புறத்திணையையும் பற்றி விரிவாகக் கூறுகின்றது. இதில் அகத்திணையை ஏழாகக் குறிப்பிடும் தொல்காப்பியர் பாலையையுட்படுத்திய அகனைந்திணையில் பாலைத் திணைக்கான நிலம் குறித்துப் பேசவில்லை. ஆனால் பாலைநிலத்திற்கான நிலவரையறையைச் சிலம்பில் இளங்கோவடிகள் தருகின்றார்.

“முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையின் திரிந்து

நல்லியல்பு இழந்து, நடுங்குதுயர் உறுத்துப்

பாலை என்பதோர் படிவம் கொள்ளும்” (Puliyur Kesigan, 1958)

பாலைத் திணைக்கு என்று தனியானதொரு நிலப்பரப்பு தமிழ்நாட்டில் இல்லையென்பதும், குறிஞ்சி நிலமான மலையும், முல்லை நிலமான காடும், கடும் வெயில் சுட்டெரிக்கும் கோடையில் தன்னியல்பு முற்றிலும் மாறி வறண்டு நீரின்றிப் பாலைவனம் போல் தோற்றமளிக்கும் காட்சிதான் பாலைநிலமாகிறது என்பதையும் இளங்கோவடிகள் சிலம்பில் பதிவு செய்கிறார். நம்பியகப்பொருள்,

“குறிஞ்சி பாலை முல்லை மருதம்

நெய்தல் ஐந்திணைக் கெய்திய பெயரே”

என பாலைத்திணை பற்றிக் கூறியுள்ளது மட்டுமல்லாமல், அதற்கான நிலத்தையும் குறிப்பிடுகின்றது (Nagarasan, 2004).

“வரையே சுரமே புறவே பழனந் திரையே”

இதில் குறிப்பிடப்படும் சுரம் எனும் வெப்பம் மிகுந்த வழியே பாலை என சிலம்பு பகர்கின்றது (Nagarasan, 2004). சங்க இலக்கியமும் அத்தகைய கடும் மற்றும் கொடுங்கானகத்தையே பாலை நிலமாக காட்சிப்படுத்தியுள்ளது என்பதனை,

“வேரொடு மரம்வெம்ப, விரிகதிர் தெறுதலின்

அலவுற்றுக் குடி கூவ, ஆறு இன்றிப் பொருள் வெஃகி,

கொலை அஞ்சா வினைவரால் கோல் கொடியவன் நிழல்

உலகுபோல் உலறிய உயர்மர வெஞ்சுரம்”

என்னும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன (Viswanathan, 2004). அதுமட்டுமன்று சிலம்புச் சுட்டியவாறு குறிஞ்சிக்கும் முல்லைக்கும் இடைப்பட்ட வேனிற்காலத்து வறண்ட நிலமே பாலை என்பதைத் தெளிவுபடுத்தும் விதமாகவே நம்பியகப்பொருள் நூற்பாவிலும் குறிஞ்சிக்கும் முல்லைக்கும் இடையிலேயே பாலை நிலம் சுட்டப்பட்டுள்ளது. மேலும் “திணைமொழி, கைந்நிலை, நம்பியகப்பொருள், மாறணகப் பொருள், இலக்கண விளக்கம் போன்றவற்றில் ‘குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல்’ என்ற வரிசைமுறை காணப்படுகிறது (Rani, 2005).” “தொல்காப்பியத்தில் ‘முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல்’ என்ற வரிசைமுறை தவிர வேறு வரிசை முறைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. அகத்திணையியலின் இரண்டாம் நூற்பாவில் பாலைத்திணையை நடுவிற் கொண்ட ஐந்திணை எனக் குறிப்பிடுகின்றார். பொழுது குறிப்பிடும் பொழுது முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் வரிசை முறையும் உரிப்பொருள் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, நெய்தல், மருதம் என்னும் வைப்பு முறையும்” இருப்பதாக கூறுகிறார் (Rani, 2005). தவிர “ஐந்திணையெழுபது (குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல்), சிலப்பதிகாரம் (குறிஞ்சி, மருதம், முல்லை, நெய்தல்), பெரியபுராணம் (குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல்), இராமாயணம் (குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம்) போன்றவற்றிலும் வேறுவேறு வரிசைமுறை காணப்படுகிறது” (Rani, 2005).

“இளங்கோ அகத்திணைகளையும், புறத்திணைகளையும் காப்பியத்தில் விளக்கியுள்ளார். குன்றக்குரவை, ஆய்ச்சியர் குரவை, இந்திரவிழுவூரெடுத்த காதை, கானல் வரி, வேட்டுவவரி

ஆகியவற்றுள் முறையே குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐந்திணைகள் விளக்கமுறுகின்றன (Poovannan, 1998).” இதனையே தம் இலக்கிய வரலாற்றில் குறிப்பிடுகின்றார். இந்திரவிழுவூரெடுத்த காதை, கானல் வரி, வேட்டுவ வரி, ஆய்ச்சியர் குரவை, குன்றக்குரவை என்பவற்றில் முறையே மருதம், நெய்தல், பாலை, முல்லை, குறிஞ்சி ஆகிய திணைகளும், கூத்து, பாட்டு, விழா முதலிய செய்திகளும் விரவி வந்துள்ளன (Balasubramanian, 2000).”

சிலம்பும் காப்பியமாகப் படைக்கப்பட்டிருந்தாலும் சங்க இலக்கியக் கூறுகளைக் கைவிடாமல் ஐந்திணை மக்களின் வாழ்வியலையும் உட்படுத்திய ஒரு இலக்கிய வகையாகவே முகிழ்த்துள்ளது என்பது மேற்கண்ட கூற்றுகளால் தெளிவாகின்றது. “ஐந்திணை மக்களுக்கும் வேறு வேறான ஒழுக்கத்தை யாவருக்கும் ஒத்த மரபான ஒழுக்கமாக உயர்த்த நடந்த முயற்சியைச் சிலப்பதிகாரம் வரவேற்றுப் போற்றுகிறது (Vaanaamaalai, 1973).”

இவ்வாறு இலக்கணங்களிலும் இலக்கியங்களிலும் மாறுபட்ட திணை அமைப்பை நோக்கும்பொழுது நிலங்களின் வைப்பு முறை மாறியிருந்தாலும் ஐந்திணைகள் இருந்ததும் அந்நிலங்களில் மக்கள் வாழ்ந்தனர் என்பதும் திணைபகுப்புகள் கற்பனையன்று, உண்மை என்பதை நிரூபிக்கின்றன.

ஐந்திணையில் மருதம் பெறும் சிறப்பு

மருதநில வாழ்வின் வளங்களை எடுத்துச் சொல்லும் இலக்கியமாகச் சிலம்பு உள்ளது. காவிரிப்பும்பட்டினத்தின் சிறப்பும் புகார்நகரின் வளமும் புகார்க் காண்டத்தில் மிகச்சிறப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஐந்திணைகளில் நாகரிகத்திலும், செல்வச்செழிப்பிலும் உயர்வானதாக மருதநிலம் இருந்துள்ளதனைச் சிலம்பின் வழி உணரமுடிகின்றது.

இன்று நாம் காணும் நகர வாழ்வின் அத்தனை வளங்களும் பொருந்தியதாக அன்றைய மருதநிலம் திகழ்ந்துள்ளது. அங்குதான் மன்னனின் கோயிலான அரண்மனையும், மன்னனுக்கு ஒப்பாக திகழ்ந்த வணிககுடிகளும் வாழ்ந்துள்ளனர். புகார் நகரம் மருவூர்ப்பாக்கம் எனும் மருதநிலமும், பட்டினப்பாக்கம் எனும் நெய்தல் நிலமும் இணைந்த இருபெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்ததனைச் சிலம்பு கூறுகின்றது. மருதம் மற்றும் நெய்தல் நிலங்கள் இரண்டும் கலந்ததாகப் புகார் நகரம் இருந்துள்ளதனையும் பதிவு செய்கின்றது. மேலும் மருத நிலத்திற்கு அடுத்தநிலையில் நெய்தல் நிலம் செல்வச்செழிப்புடன் விளங்கியதையும் நன்கு உணர்த்துகின்றது. பட்டினப்பாக்கத்தைப் பற்றிக் கூறும்போது,

“கோவியன் வீதியும், கொடித்தேர் வீதியும்

பீடிகைத்தெருவும், பெருங்குடி வாணிகர்

மாட மறுகும், மறையோர் இருக்கையும்

வீழ்குடி உழவரொடு விளங்கிய கொள்கை

ஆயுள் வேதரும், காலக்கணிதரும்”

என அங்குவாழ்ந்தோரின் இருப்பிடங்களைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றது (Puliyur Kesigan, 1958). செல்வந்தர்கள் ஒருசேர இருக்குமிடத்தில் தான் கலைகளும் செழித்தோங்கும். அவ்வகையில் கலைகளும் மருதநிலத்தில்தான் மிகச்சிறப்பானதொரு நிலையில் தழைத்தோங்கியது. அதனால் கலைகளுக்கென தனியொரு சமூகமும் சிறப்புடன் வாழ்ந்தது. ஐந்திணை மக்களும் ஒன்று கூடும் இடமாகவும் அவர்களின் வாழ்வாதாரத்திற்கான வணிகத் தலைமையிடமாகவும் மருதநிலம் திகழ்ந்துள்ளது. இதனைக் கோவலன் மற்றும் கண்ணகி இருவரது வாழ்க்கையும் நன்கு உணர்த்துகின்றது. வணிகக் குடியைச் சார்ந்தவர்கள் வேந்தர்களைக் காட்டிலும் செல்வச்செழிப்புடன் திகழ்ந்ததனையும் சிலம்பின் வழி உணரமுடிகின்றது. வணிகத்தை மேற்கொள்வதற்காகவும், அதன்வழிச்

செல்வத்தை ஈட்டுவதற்காகவும் பிற நாடுகளிலிருந்து பலமொழி பேசும் மக்களும் அங்கு கலந்து வாழ்ந்து வந்த செய்தியை,

“கலந்தரு திருவின் புலம்பெயர் மாக்கள்

கலந்தினிது உறையும் இலங்குநீர் வரைப்பும்”

என்ற வரிகள் உணர்த்துகின்றன (Puliyur Kesigan, 1958). மற்றைய நானிலங்களிலும் வாழ்ந்த மக்களின் குரவை, வரி, கூத்து முதலான கலைகளைக் காட்டிலும் மருதநிலத்தில் தோன்றிய கலைகள் உயர்வானதாகவும், இலக்கண வரம்பிற்குட்பட்டதாகவும், அக்கலைகளைப் பயில்வோர், பயிற்றுவிப்போர் தனியொரு சமூகமாகவும் விளங்கியதனை மாதவியின் அரங்கேற்ற காட்சி உணர்த்துகின்றது. மருதநிலமென்னும் “இந்நிலவுடைமைச் சமுதாயத்தின் பண்பாடு மற்றைப் பண்பாடுகளை இணைக்க முயன்றது. கலையிலும், இலக்கியத்திலும் நிலவுடைமையாளர்களது செல்வாக்கு ஓங்கியிருந்தது.” அதனால் மக்களிடையே ஏற்றத்தாழ்வுகளும் உருவாகியிருந்தன என்பதை அறியமுடிகின்றது (Vaanaamaalai, 1973).

குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை முதலான திணைகளில் வாழ்ந்த மக்களிடம் இயல்பாக இருந்த கலைகள் மருதநிலத்தில் சாதாரண மக்களை விட்டுச் சற்று விலகியிருந்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது. பரத்தையர் குலத்தில் தோன்றிய மாதவி உட்பட கூத்தர்கள், பாணர்கள் தனியொரு குழுவாகவும், சமூகமாகவும் வாழத் தலைப்பட்டனர். சாதாரண மருதநில குடிகள் குறிப்பாக பெண்கள் அக்கலைகளைக் கற்பதிலிருந்து விலகியிருந்தனர் என்பதும் சிலம்பு உணர்த்தும் உண்மை. ஆனால் அதேநேரம் வேட்டுவவரியிலும், ஆய்ச்சியர் குரவையிலும் குன்றக் குரவையிலும் அத்திணையிலுள்ள எல்லா மக்களும் ஒன்றாகக் கூடி ஆடுகின்றனர், பாடுகின்றனர். வேட்டுவவரியில் தாங்கள் வணங்கும் தெய்வமான கொற்றவையின் கோலத்தை எயினர் குடிப் பெண்ணுக்குச் சூட்டுகின்றனர்.

இவ்வாறு மற்ற நிலங்களைக் காட்டிலும் மருதநிலம் வேறுபட்டுத் திகழ்ந்துள்ளது மட்டுமல்ல செல்வச்செழிப்பிலும், நாகரிகத்திலும் உயர்நிலையில் இருந்துள்ளது என்பதையும் சிலம்புப் பதிவு செய்கின்றது. இப்புக்கார் நகரம் விலங்கு பகை அல்லது கலங்கு பகை அறியா கொழும்பல்குடி (பட்டினப்பாலை அடி.26) நிறைந்ததாகவும், புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்தினிது உறையும் முட்டாச் சிறப்பினைக் கொண்டதாகவும் விளங்கியதனைப் பட்டினப்பாலையும் எடுத்துரைக்கின்றது. இதனையே வள்ளுவரும்,

“உறுபசியும் ஓவாப் பிணியும் செறுபகையும்

சேரா தியல்வது நாடு”

என்று கூறுகிறார். அத்தகைய வளம் நிறைந்த புகார்நகரமாகிய மருதநிலம் வள்ளுவரின் வாக்கிற்கேற்ப நாடென்னும் தகுதியையும் பெற்றுத் திகழ்ந்துள்ளது என்பது ஐந்திணைகளில் மருதத்தின் சிறப்பினை நமக்கு நன்கு உணர்த்துகின்றது (Parimelalhagar, 2002).

நெய்தலங்கானல்

புகார் நகரின் சிறப்பினைக் கூறும் சிலம்பு அப்புக்காரின் மற்றொரு பெயரே நெய்தல்நிலமாகிய கடற்கரைப்பட்டினமாகிய காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்பதையும் எடுத்துரைக்கின்றது.

மருதநிலமான மருவூர்ப்பாக்கத்தையும் நெய்தல் நிலமான பட்டினப்பாக்கத்தையும் புகார்க்காண்டம் நன்கு வர்ணிக்கின்றது. மலையில் உருவாகும் ஆறானது மருதநிலத்தில் பாய்ந்து கடலில் கலக்கும் இடமாக நெய்தல் இருப்பதால் மருதநில வாழ்வியலையும் நெய்தல் நில வாழ்வியலையும் ஒருசேர காட்டும் இடமாகப் பூம்புகார் திகழ்ந்துள்ளது. “கயவாய் என்பது புகாரைக் குறித்தது. கயவாய் என்றால் நதி கடலோடு கலக்கும் இடம் என்பது பொருள்.” அதுமட்டுமல்லாது அது சிறந்த துறைமுக நகரமாகவும் விளங்கியது. அதன் காரணமாகச் சோழர்களின் தலைநகராகவும் சிறப்புற்றிருந்தது (Puliyur Kesigan, 1958). இப்பூம்புகார் எனப்படும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் சிறப்பினையும்,

வளத்தையும் பட்டினப்பாலை விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றது. மருதநிலத்தினையடுத்த செல்வவளம் நிறைந்த நிலமாக நெய்தல்நிலம் திகழ்ந்துள்ளதனை,

“மகர வாரி வளம்தந்து ஓங்கிய
நகர வீதி நடுவண் போகிக்
கலம்தரு திருவின் புலம்பெயர் மாக்கள்
வேலைவா லுகத்து,”

என்ற வரிகள் உணர்த்துகின்றன (Tamizhamuthan, 2005). நெய்தல் நிலத்திற்குரிய கானல்வரியைக் கோவலனும் மாதவியும் பாடுகின்றனர். சிலம்பின் மிக முக்கிய நிகழ்வான கோவலன் மாதவியைப்பிரிவது இக்கானல்வரியில்தான்.

குறிஞ்சியின் குன்றக்குரவை

குறிஞ்சி நிலமாக அறியப்படுவது மலை சார்ந்த நிலம். தமிழகத்தில் மூவேந்தர்களில் மலையை ஆண்டவர்களாக சேரர்கள் இருந்துள்ளனர். சிலம்பில் சேரர் பற்றிய செய்தி மூன்றாவது காண்டமான வஞ்சிகாண்டத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. எனவே வஞ்சிக்காண்டத்திலேயே குறிஞ்சியும் குறிஞ்சிநில மக்களான குறவர்களும் அவர்களின் குன்றக்குரவையும் இடம்பெறுகிறது.

மதுரையை எரித்த கண்ணகி பாண்டிய நாட்டை நீங்கி சேரநாட்டின் எல்லைவழியாக திருச்செங்குன்றினை அடைகிறாள். அங்குவாழும் குன்றக்குறவர்கள் கண்ணகியின் கதையைக் கேட்கின்றனர். அவள் வான்வழியேத் தன் கணவனுடன் சென்றதைப் பார்த்த அம்மக்கள் அவளைத் தங்கள் தெய்வமாக வழிபடுகின்றனர். அவர்களைப்பற்றிக் கூறும்போது,

“குருவி ஓப்பியும் கிளி கடிந்தும்
குன்றத்துச் சென்று வைகி
அருவி ஆடியும் சுனை குடைந்தும்
அலவுற்று வருவேம்”

என இளங்கோவடிகள் அவர்களதுத் தொழிலையும் அன்றாட வாழ்வியலையும் குறிப்பிடுகின்றார் (Puliyur Kesigan, 1958). அவளை அவர்கள் தெய்வமாகப் போற்றியதையும்.

“வானவரும்
நெடுமாரி மலர் பொழிந்து
குன்றவரும் கண்டு நிற்பக்
கொழுநனோடு கொண்டு போயினார்
இவள் போலும் நங் குலக்கோர்
இருந் தெய்வம் இல்லை”

என்ற வரிகளில் கூறுகின்றார் (Puliyur Kesigan, 1958). குறிஞ்சி நிலக் கடவுளான வேல் ஏந்திய வேலனான முருகனைப் போற்றி குரவைப் பாடுகின்றனர். தொல்காப்பியத்தில் சேயோன் மேய மைவரை உலகமும் என்று கூறும் தொல்காப்பியர் சேயோனாக யாரைக் குறிப்பிடுகின்றார் என்பதனையும் சிலம்பின்வழி உணரமுடிகின்றது.

“வேலன் மடவன், அவனினும் தான் மடவன்
ஆலமர் செல்வன் புதல்வன்”

என்று அவனை ஆலமர்ச் செல்வனின் புதல்வனாகவும் அடையாளப்படுத்துகின்றார் (Tamizhamuthan, 2005). குன்றக்குரவையின் வழி முருகனை குறிஞ்சியின் கடவுளாகக் கொண்டுக் குறவர்கள் வாழ்ந்தனர் என்பதனையும் சிலம்பின் வழி உணரமுடிகின்றது.

முல்லையின் ஆய்ச்சியர் குரவை

கோவலனையும் கண்ணகியையும் சோழநாட்டிலிருந்துப் பாண்டியநாட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லும் கவந்தியடிகள் அங்குப் பாண்டிய நாட்டு எல்லைப்புறத்தில் வசிக்கும் ஆயர் குலப்பெண்ணான மாதரியிடம் அவர்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுக்கும்படிக் கூற அவர்களும்,

“புறஞ்சிறை மூதூர்ப் பூங்கண் இயக்கிக்குப்

பால்மடை கொடுத்துப் பண்பின் பெயர்வோள்

ஆயர் முதுமகள் மாதிரி என்போள்”

வீட்டில் தங்குகின்றனர் (Puliyur Kesigan, 1958). இங்கு ஆயர்களான முல்லைநில மக்களின் வாழ்விடத்தையும் தொழிலையும் இந்த வரிகளிலேயே உணர்த்திவிடுகிறார் இளங்கோ. ஒரு நாட்டின் எல்லைப்புறம் காடாகவும் அக்காட்டினை ஒட்டிய புறஞ்சேரியாகவும் இருக்கும். அப்பகுதியிலேயே ஆக்களை மேய்க்கும் முல்லைநில மக்கள் வசிப்பர். அதனால் தான் எதிரி நாட்டின் மீது படையெடுக்கும் அரசன் அந்நாட்டின் புறஞ்சேரியை முதலில் தாக்கி அங்குள்ள ஆநிரைகளைக் கவர்கிறான். அதுவே வெட்சிப் போர் எனப்படுகிறது. அவ்வுண்மையை சிலம்பின் புறஞ்சேரி இறுத்த காதை உணர்த்துகிறது.

ஆயர்களின் தொழிலான ஆநிரைகளை மேய்ப்பது மட்டுமல்லாது பால், தயிர், வெண்ணெய், நெய் போன்றவற்றை விற்பது முதலான தொழில்களைச் செய்வதோடு மன்னனின் அரண்மனைக்கு நெய்கொடுப்பதும் ஆயர்களின் முக்கிய கடமையாக உள்ளதனை,

“மாலை வெண்குடைப் பாண்டியன் கோயிலிற்

காலை முரசம் கனைகுரல் இயம்பும் ஆகலின்

நெய்ம்முறை நமக்கு இன்று”

என்று மாதரி தன் மகளான ஐயையிடம் கூறும் வரிகள் உணர்த்துகின்றது. அங்கு தீயசகுனங்கள் தோன்றுகிறது. உடனே மாதரி தன் மகளான ஐயையிடம் ஆய்ச்சியர்குரவை பாடும்படி கூறுகிறாள் (Puliyur Kesigan, 1958).

“ஆயர் பாடியில் எருமன்றத்து

மாயவனுடன் தம்முன் ஆடிய

வாலசரிதை நாடகங்களில்

வேல்நெடுங்கண் பிஞ்சுஞையோடு

குரவை ஆடுதும்”

என்ற வரிகளில் ஆயர்கள் தங்கள் முல்லைநிலக் கடவுளான மாயவனை வேண்டி ஆய்ச்சியர் குரவைப் பாடியதனைக் காணமுடிகின்றது (Puliyur Kesigan, 1958). இங்கும் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் மாயோன் மேய காடுறை உலகமும் என்பதில் மாயவன் கண்ணன் என்பதனை சிலம்பு பதிவு செய்கின்றது.

கோத்த குரவையுள் ஏத்திய தெய்வம் நம் ஆத்தலைப்பட்ட துயர் தீர்க்க” என்ற வரிகளுள் தங்களின் வாழ்வாதாரத்திற்கு அடிப்படையான ஆடுமாடுகளுக்குத் துன்பம் வராமல் காப்பதற்காகக் குரவையாடி தங்கள் தெய்வத்தை வழிபடும் முல்லைநில மக்களின் நம்பிக்கை வெளிப்படுகிறது.

பாலையின் வேட்டுவ வரி

சோழநாட்டு எல்லையைக் கடந்து பாண்டிய நாட்டு காடுகளின் வழியே கொடுங்கானகத்தில் “கடுங்கதிர் திருகலின் நடுங்குநர் எய்தி ஆறுசெல் வருத்தத்துடன்” (சிலம்பு வேட்டுவவரி. வரி.1) பயணம் செய்யும் கோவலனும் கண்ணகியும் ஓரிடத்தில் ஓய்வு எடுக்கின்றனர். அங்கு கொடுங்கானகமான பாலையில மக்களான எயினர் குடியிருப்புகள் உள்ளன. அங்கு ஐயைக் கோட்டத்தில் தெய்வமேற்ற பெண் கண்ணகியைப் பார்த்து “ஒருமாமணி ஆய் உலகிற்கு ஓங்கிய திருமாமணி” (சிலம்பு வேட்டுவவரி. வரி.49-50) என உரைக்கின்றாள். அவளுக்குக் கொற்றவைகோலம் புணுகின்றனர். அப்போது அவர்களின் தொழிலாகிய களவுத்தொழிலைப் பற்றியும் கூறுகின்றனர். ஆநிரைகளைக் கொள்ளையடித்து வந்துள்ள செய்தியைக் கொற்றவையிடம் முறையிடுகின்றனர். அதுமட்டுமன்று கொற்றவைக்குப் பலியிடுவதனை,

“அடல்வலி எயினர்நின் அடிதொடு கடனிது,

மிடறுஉகு குருதி கொள் விறல்தரு விலையே”

எனும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன (Puliyur Kesigan, 1958). பாலையில மக்கள் கடும் பாலையிலத்தில் வசிப்பதால் அவர்களுக்கென்று தனியாக தொழில் கிடையாது. பாலையிலத்தில் செல்பவர்களை அச்சுறுத்தி கொள்ளையிடுவதும், பக்கத்தில் உள்ள புறஞ்சேரியான முல்லைநில மக்களின் ஆநிரைகளைக் கொள்ளையிடுவதும் தான் அவர்களது தொழிலாக உள்ளது. பாலையிலம் வறட்சிக்காலத்து நிலம் என்பதுவும், அக்காலத்திற்கு உரியோர் வறட்சிக்குணம் உடையோர் என்பதுவும், அவரே வழிப்பறிகளில் ஈடுபட்டனர் என்பதுவும் உணரமுடிகின்றது (Aravanan, 2003).

இங்கும் பாலையில மக்களின் நம்பிக்கை வெளிப்படுகிறது. ஒவ்வொரு திணைமக்களும் தங்கள் வாழ்வியல் சார்ந்த நம்பிக்கைகளுக்கும் தங்களுக்குத் துன்பம் வராமல் காப்பதற்காகவும், தங்கள் நிலத் தெய்வங்களை வணங்கியுள்ள செய்தியைச் சிலம்பு கூறுகின்றது. குறிஞ்சி, முல்லை, பாலையில மக்கள் தங்கள் தொழிலைப் பாதுகாக்கத் தங்கள் நிலத் தெய்வங்களை வேண்டுவதனைக் காணமுடிகின்றது.

முடிவுரை

ஒருநாட்டின் எல்லையாக காடு திகழ்வதும், அக்காடும் ஒருநாட்டிற்கு அரணாக அமைபும் என்பதையும் குறள் கூறுகிறது. சிலம்பிலும் சோழநாட்டை நீங்கி கோவலனும் கண்ணகியும் செல்கின்றனர். சோழ நாட்டின் எல்லைக்கும் பாண்டிய நாட்டின் எல்லைக்கும் இடையில் காடு குறுக்கிடுகிறது. இக்காடுகாண் காதையில் இடம்பெறும் நிலம் பாலையில. அப்பாலையிலத்தில் வசிக்கும் எயினர்களையும் அவர்களின் வேட்டுவவரியையும் இளங்கோ குறிப்பிடுகின்றார். பாண்டிய நாட்டிற்குள் நுழைகையில் காட்டினைக் கடந்து புறஞ்சேரியான ஆயர்கள் வசிக்கும் முல்லை நிலப் பகுதிக்குள் நுழைகின்றனர். அங்கு முல்லைநில மக்களின் ஆய்ச்சியர் பற்றியும் அவர்களது வாழ்க்கை முறை பற்றியும் கூறுகிறார். புறஞ்சேரிக்கு அடுத்ததாக ஊர்காண்காதை காணப்படுகிறது. அத்தாவது இருநாட்டிற்கும் இடையில் காடும் காட்டைஓட்டிய புறஞ்சேரி எனப்படும் ஆயர் குடியிருப்பும் இருந்துள்ளது புலப்படுகிறது. இங்கு காடுகாண் காதையில் இடம்பெறும் காடு முல்லைநிலத்தைச் சார்ந்ததல்ல. பாலையிலத்தைச் சார்ந்தது. ஏனெனில் கொடுமையான வறட்சியும் சுட்டெரிக்கும் வேனிலும் மனிதர்களை அச்சுறுத்தும் கொடுங்கானவர்கள் குடியிருக்கும் காடாகத்தான் சிலம்பின் காடுகாண்காதை உள்ளது. எனவே இதில் இடம்பெறும் காடு என்பது முல்லைநிலம் சார்ந்தது அன்று. அதனால்தான் இளங்கோ காடுகாண்காதையில் வேட்டுவவரியை அமைத்துள்ளார். இவ்வாறு தமிழகத்தின் நிலவியல் சார்ந்து அமைந்த பகுதிகளையும் அங்குவாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வியல் முறைகளையும் உற்றுநோக்கி அதற்கென திணையமைத்து அவற்றுள் ஒரு ஒழுங்கு முறையினையும் வகுத்து அவர்களின் தனிச்சிறப்புகளையும் சிலம்பில் இளங்கோவடிகள் பதிவுசெய்துள்ளார். ஐந்திணைகளும் ஐந்திணைசார்ந்த மக்களும் தமிழ் நிலத்திற்கு மட்டுமே சொந்தமான ஒன்று. செவ்வியல் இலக்கியங்களாகத் திகழும் எந்தவொரு மொழியிலும் இல்லாத ஒரு தகவமைவாக உள்ள

இவ்வைந்திணைக் கோட்பாடு தமிழ் இலக்கியங்களை உலக மக்களிடம் ஒரு தாக்கத்தை மட்டுமல்லாது தமிழுக்குத் தனித்தன்மையையும் கிடைக்கச் செய்துள்ளது என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மை.

References

- Aravanan, K.P. (2003) Tamilar Ilakkiya samooga thalangal, Tamil kottam, Chennai, India.
- Balasubramanian, C. (2000) Tamil Ilakkiya Varalaru, Narumalar Pathippagam, Chennai, India.
- Nagarasan, V. (2004) Pathupattu, New Century Book House, Chennai, India.
- Parimelalhagar, (2002) Thirukural, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
- Poovannan, (1988), Tamil Ilakkiya Varalaru, Vanathi Publishers, Chennai, India.
- Puliyur Kesigan, (1958) Silapathikaram, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
- Rani, N. (2005) Sanga ilakkiyath thoguppu, New Century Book House, Chennai, India.
- Tamizhamuthan, (2005) Sentamizhal silambu, Manivasagar Pathippagam, Chennai, India.
- Tamizhannal, (1978) Sanga Ilakkiya Oppidu Ilakkiya Kolkaikal, Meenashi Puthaga Nilaiyam, Madurai, India.
- Vaanaamaalai, N. (1973) Tamilar varalarum Panpadum, New Century Book House, Chennai, India.
- Viswanathan, A. (2004) Kalithogai Moolamum Uraiyum, New Century Book House, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License